

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τὰ ξέρεις;

Π.— Ποιά, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.— Λοιπὸν δὲν ξέρεις, ψώρα,
πῶς μὲ τὸν Παῦλο τᾶψησε κι' ἡ Ἀλεξάνδρα τώρα,
πῶς ἀρραβῶνες ἔγιναν κρυφὰ εἰς τὸ Παλάτι,
πῶς οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς τοὺς εἶπανε σπολλάτη,
πῶς ἡ Ἑλλὰς προστάτη τῆς θὰ ἔχη καὶ τὸν Τσάρο,
πῶς ὅλα πᾶνε μιὰ χαρὰ καὶ τὸν κακό σου φλάρο;

Π.— Ἐλύσσαξαν, βρὲ Φασουλῆ, μ' αὐτοὺς τοὺς ἀρραβῶνας.

Φ.— Θὰ δρέψη δάφνας ἡ Ἑλλὰς ἵστοὺς μέλλοντας αἰῶνας
καὶ εἶπε κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τόσην παρηρησίαν
πῶς ἔχουν καὶ πολιτικὴν οἱ γάμοι σημασίαν.

Π.— Ἀμμ' δὲν τὸ ξέρεις, κουτεντέ;

Φ.— Δὲν τόξερα ὡς τώρα,
μὰ τώρα ποῦ τὸ ἄκουσα ἀντίο Λεονώρα.

Δὲν εἶναι μόνον ἡ στοργή, ἀλλὰ κι' ἡ σημασία,
μὲ ἄλλους λόγους, Περικλῆ, μεγάλη προστασία,
ἦγουν, μωρέ, δὲν γίνεται ὁ γάμος γιὰ τὸν γάμο...

Π.— Θὰ φᾶς καμμιὰ, βρὲ Φασουλῆ, μ' ἕνα τσουράπι ἄμμο...

Φ.— Παρακαλῶ σε ἄφησε ἵστην πάντα τὸ τσουράπι...
ποῦ λὲς δὲν εἶναι μοναχὰ ὁ ἔρωσ κι' ἡ ἀγάπη,
καθὼς ἵστοὺς γάμους τοὺς κοινούς ἡμῶν τῶν ἀπλοῦστέ-
ἀλλ' ὅμως καὶ πολιτικὸν ἐγκρύπτεται συμφέρον, [ρων,
μὲ ἄλλους λόγους, Περικλῆ, μᾶς χαιρετᾶ ἡ νίκη
καὶ ἡ Εὐρώπη θὰ γενῆ τῆς γούνας μας μανίκα.
Τοιαῦτα εἶπε ἵστην βουλήν μετὰ φωνῆς μεγάλης,
ἀλλὰ καὶ πάλι ἄρχισε καὶ εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις,
πῶς ἂν ἐσυγγενεύσαμεν μὲ Γερμανούς καὶ Πρώσους,
ἐσχάτως δέ, ὡς ἔμαθες, μὲ Παύλους καὶ μὲ Ρώσους,
δὲν θὰ εἶπῃ πῶς τάχομε κακὰ καὶ μὲ τοὺς Γάλλους,
κι' αὐτοὺς συμμάχους πάντοτε τοὺς ἔχομεν μεγάλους
κι' ἂν σταυραδέρφια εἶμαστε μὲ τὴν Γαλλία
δὲν θὰ εἶπῃ πῶς τάχομε κακὰ μὲ τὴν Ἀγγλία
καὶ ἂν ἐγκωμιάζωμεν τοὺς προσφιλεῖς Ἑγγλέζους
δὲν θὰ εἶπῃ πῶς τάχομε κακὰ μὲ τοὺς Κινέζους
κι' ἂν εἶναι ὄντως φίλοι μας καὶ οἱ σοφοὶ Κινέζοι
δὲν θὰ εἶπῃ πῶς ἔγιναν ἐχθροὶ μας κι' οἱ Μαλτέζοι.
ἦγουν αἱ σχέσεις, Περικλῆ, αὐτοῦ τοῦ βασιλείου
εὐρίσκονται ἀτάρακτοι μετὰ τῆς ὑψηλίου.

Κι' ἂν Γερμανίδος ἔγινε μνηστήρ ὁ Κωνσταντῖνος
δὲν πρέπει νὰ κρατῆ θυμὸ κανέναν Μανδαρίνο
κι' ἂν πέρνῃ ἡ βασιλόπαις μας τὸν Παῦλον τῆς Ρωσ-
δὲν πρέπει νὰ κακοφανῆ καθόλου τῆς Περσίας [σίας
κι' ἂν δώσῃ ἵστον Γεώργιον γυναῖκα ἡ Γαλλία
δὲν πρέπει νὰ γενῆ ἐχθρὰ γιὰ τοῦτο ἡ Ἀγγλία
κι' ἂν πάρῃ ὁ Νικόλαος καμμιὰ ἕψηλῃ Ἑγγλέζα,
δὲν πρέπει νὰ μᾶς σιχαθῆ τοῦ Λεῖνα ἡ Μαλτέζα,

ἂν δὲ κανέναν Ἰταλό καὶ ἡ Μαρία πάρῃ
ἐχθροὶ δὲν πρέπει νὰ γενοῦν γιὰ τοῦτο οἱ Μαγγάροι
κι' ἂν δώσουν ἵστον Χριστόφορομιὰ Δούκισσα Ρωμᾶνα
δὲν πρέπει νὰ γενῆ σκυλι καμμιὰ Χανοῦμ Σουλτάνα,
ἂν δὲ καὶ σὺ δεθῆς στενωῶς μὲ τὸ Πεκίνο
καὶ ἂν τὸ βασιλόπουλο, βρὲ Περικλῆ, ἐκεῖνο,
ὅπου πιστεύω βέβαια νὰ γεννηθῆ κατόπιν,
δὲν συγγενεύσῃ παντελῶς μὲ τὴν σοφὴν Εὐρώπην,
ἀλλὰ συνάψῃ σύνδεσμον μὲ τὴν μικρὰν Ἀσίαν,
δὲν πρέπῃ οἱ Φράγκοι καὶ σ' αὐτὸ νὰ δώσουν σημασίαν,
διότι, ὡς γνωρίζομεν, τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων
δὲν λογαριάζει πώποτε Παρίσι καὶ Λονδῖνον,
ἀλλ' εἶναι ἀνεξάρτητον καὶ κάνει ὅ,τι θέλει
χωρὶς γιὰ κάθε μασκαρὰ καθόλου νὰ τὸ μέλη
κι' ἂν συγγενεῖς του ἔγιναν οἱ Γερμανοὶ καὶ Ρώσοι
γι' αὐτὸ δὲν ἔχει πουθενὰ λογαριασμό νὰ δώσῃ
κι' οὔτε γιὰ τίποτα σὰν πρὶν μᾶς πάει ριπιτίδι
κι' ὅποιος θυμόνει, Περικλῆ, αὐτὸς ἄ; πίνῃ ξύδι.

Π.— Βρὲ σκάσε, ἀφιλότιμε..

Φ.— Νὰ σκάσης σύ, χαλντούπη,
ποῦ διόλου δὲν σε συγκινεῖ ὁ λόγος τοῦ Τρικούπη.
Κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα
καὶ μὲ διάτορον φωνὴν καὶ μ' ἐπιβάλλον σχῆμα
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν εὐχαριστεῖ ἐκ μέσης
καθόσον εἶναι εἰς στενάς μὲ τὴν Γαλλίαν σχέσεις
κι' αἰσθήματα ἐξέφρασε εἰλικρινούς φιλίας
πρὸς τὴν κλεινὴν Κυβέρνησιν τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας.
Τοιαῦτα ἐρητητόρευσε ὁ πρῶτος Δεληγιάννης,
διότι, φίλε Περικλῆ, καθὼς καταλαμβάνεις,
τὴν Γαλλικὴν πολιτικὴν ὁ Θεοδώρης πρεσβεύει
κι' ὑπὲρ ἐκείνης κόπτεται κι' ἐνθέρμως ρητορεύει
καὶ λέγουν πῶς ὁ Μονθολὼν εἰς τὸν γνωστὸν του
[μπαλόν

καθ' ὅλα πληρεξούσιον τὸν ἔκαμε τῶν Γάλλων
καὶ ἴσως κι' ἄλλη μιὰ φωνὴ σὰν τοῦ Μοῦ ἀκούσῃ...

Π.— Ἀμμὲ τὸ Ἰσοζύγιον τί γίνεται, βρὲ Τσούση;

Φ.— Ἐξησφαλίσθη, Περικλῆ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἂν κι' ἀπεδείχθ' ἰδανικὸν ἀπὸ τὸν Καραπάνο
καὶ ὁ Τρικούπη εἶπε ναί κι' ὁ Καραπάνος ὄχι
καὶ τοὺς ἐχειροκρότησαν κι' ἐκάθησαν ἵστην κόχη
καὶ ἵστον Τρικούπη ἔστησαν οἱ βουλευταὶ ντουφέκι
καὶ λένε πῶς ἵστα πόδια του πολὺ καλὰ δὲν στέκει
κι' ἐβγήκε ἀπὸ τῆ βουλή μὲ δύο δεκανίκια
καὶ ἀπ' ὀπίσω ἵηγαιναι καμπόσοι σὰν κατοίκια
καὶ λένε πῶς τὰ δόντια του σκοπεύει νὰ μᾶς τριέξῃ
καὶ ὅλο τὸ περίσσευμα πραγματικὸν νὰ δείξῃ
κι' ὅποιος τὸ λέγει σώζεται, διαόλου μεχλιβάνη
καὶ ὅποιος τὸ ἀφιγκρασθῆ Παράδεισον λαμβάνει,
Παράδεισον καὶ λίβανον ἀπὸ τὸν Ἅγιο Τάφο...

Π.— Βρὲ ὅλα τοῦτα ποῦ μοῦ λὲς ἵστην φτέρνα μου τὰ γρά-
[φω

καὶ γύρισε τὴν πλάτη σου ν' ἀρχίσῃ τὸ στηλιάρι,
διότι ἀηδίασα τὰ νέα σου, σαλιάρη.

Ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
ν' ἀκούσετε τὸν ὄμιλον τῶν νέων Κεφαλλήνων.

Ὅλαις φωναῖς ἀγγελικαῖς, τραγοῦδιὰ ἕνα κι' ἕνα,
ποῦ δὲν θὰ πῆτε τὰ λεπτὰ πῶς πῆγαν ἵστα χαμένα.